

2. dan

ŽIVLJENJE JE BOŽJI DAR

V letošnjem šmarničnem branju boš izvedel zgodbo o Luciji, Jacinti in Frančišku ter nenavadnih dogodkih, ki so se pred stotimi leti zgodili v Fatimi na Portugalskem. Skupaj s pastirčki boš odkrival skrivnosti, ki ti jih Bog razodeva po bližnjih, po vsakdanjih dogodkih, Svetem pismu, molitvi, naravi ter vsem kar doživljaš in čutiš. Tvoj vsakdan je morda v marsičem zelo drugačen od tistega, ki so ga živeli pastirčki, a skrivnosti življenja ostajajo iste, včeraj in danes. Prva, o kateri bomo razmišljali, je ta, da je vse kar smo in kar imamo, dar od Boga.

Lucija, Jacinta in Frančišek so živeli v majhnem zaselku Aljustrel v bližini Fatime na Portugalskem. Lucija je bila najmlajša v družini sedmih otrok. Njen nekaj let mlajši bratranec Frančišek in sestrična Jacinta pa sta izhajala iz družine, kjer je bilo devet otrok. Starši pastirčkov so bili kmetje. Imeli so nekaj zemlje, na kateri so pridelovali hrano za številčno družino. Živeli so skromno. Odvisni so bili od dela svojih rok. Vsak član družine je prispeval po svojih zmožnostih. Starejši otroci so obdelovali zemljo in pomagali pri hišnih opravilih, mlajši so pasli ovce.

Dela je bilo vedno veliko, a kljub temu so si družine znale vzeti čas za skupne obede, molitev in praznovanje. Lucija se je vse življenje rada spominjala skupnih večerov. Takole jih je opisala: "Ker so morale moje sestre v nekaterih letnih časih čez dan delati na polju, so tkale in šivale ponoči. Po večerji je sledila večerna molitev, ki jo je oče molil naprej. Nato smo začeli z delom. Vsakdo je nekaj počel: sestra Marija je šla tkat, oče ji je pomagal, Terezija in Glorija sta šivali, mati je predla. Karolina in jaz sva pospravili kuhinjo, izvlekli nadurne šive, šivali gumbe, moj brat je igral na harmoniko, da bi nam preganjal spanec, mi pa smo zraven peli različne pesmi. Sosedje so večkrat prišli v našo družbo in vedno znova ponavljali, da se dobro počutijo, čeprav jim nismo pustili spati, in pozabili so na vse tegobe, ko so slišali, kako praznično je pri nas."

Ljudje so živeli v preprostih lesenih hišicah, ki se nam bi danes zdele mnogo premajhne za tako številne družine. Hrana je bila skromna in ni je bilo veliko. Kljub temu, pa se je za mizo našlo dovolj prostora tudi za sosede v stiski. Lucija se je spominjala, da sta njena oče in mati hrano vedno delila s tistimi, ki je niso imeli: "Kar pojdite v shrambo in vzemite kolikor potrebujete," sta govorila. "Naša hiša je bila hiša vseh. Kdorkoli je potrkal na vrata, je dobil, kar je želel," se je spominjala Lucija.

Njen oče je večkrat ponavljal, da je vse, kar imajo, dar od Boga. Vsak večer so se skupaj zahvalili Bogu za vse, kar jim podarja. V zavedanju, da jih blagoslavlja s številnimi darovi, so vse kar so imeli, radi delili z drugimi.

*

Življenje je Božji dar. To je prva skrivnost, ki ti jo Bog želi razodeti po pastirčkih. Z Marijino pomočjo jo skušaj uresničevati v svojem življenju. Kako? Skušaj biti tudi ti pozoren na to, kar ti Bog v življenju podarja: družino, dom, hrano, igrače, obleko, talente ... Veseli se tega.

NALOGA: Zahvali se Bogu za vse lepo, ki si ga v življenju deležen.